

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 29

Виходить раз
на тиждень
— у п'ятницю

П'ятниця, 16 жовтня 1981 року.

Ціна 1 коп.

Так, велика хвилююча подія відбулася в приміщенні цирку «Радуга», що розташований в міському парку культури та відпочинку імені Горького. Сотні юнаків і дівчат вузу прийшли сюди, щоб скласти звіт про зроблене протягом минулого літа.

Урочистість відкрив голова комітету профспілки Василь Іванович Ковальчук. Під бадьорі звуки маршу бійців загонів, всі присутні в залі вітають Червоний прапор інституту. Його кумачеве маєво відгукується в серці кожного знаменитим «даеші», яке народжене на легендарних комсомольських будовах.

Прапор несуть кращі з бійців студентів. Це Микола Чеблатов, Олена Машова і Віктор Мореходов.

Схвальними оплесками зустрічає зал пропозицію покласти за доброду традицією живі квіти до підніжжя пам'ятника засновнику Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Леніну. Слово надається ректору з навчальної роботи Володимиру Денисовичу Свердлову.

— З року в рік посланці вузівського комсомолу беруть участь в розвитку виробничих потужностей Західного Сибіру і Далекого Сходу, — говорить він. — Маршрути будзагонів пролягли через північ Тюмені, Нечорноземну зону РРФСР, степи Казахстану і об'єкти БАМу. Ось і цього року шістдесят двадцять бійців студентських загонів із емблемою Вінницького політехнічного училища трудилися в багатьох кутках нашої країни. Їх зусиллями освоєно два мільйони шістсот тисяч карбованців. Це — рекордна цифра в порівнянні з кожним із попередніх років.

За цифрою — напружена праця бійців студентських загонів, комітету комсомолу, вміле керівництво цією важливою справою з боку партійних та громадських організацій факультетів і інституту в цілому. Як тут не згадати тих, чий внесок в досягнення успіху найбільший. Тільки силами будівельних загонів, що трудилися в Тюменській області, виконано обсяг робіт на один мільйон п'ятдесят тисяч карбованців. Чимало добрих справ на рахунок загонів «Спартак» — інженерно-будівельного факультету (командир Микола Чеблатов, комісар Микола Борисюк), «Прометей» — енергетичного факультету (командир Олександр Білаш, комісар Віктор Мореходов), «Поділля» — машинобудівного факультету (командир Юрій Охотюк, комісар Микола Мельник), «Кварц» — радіотехнічного факультету (командир Олег Тарасовський, комісар Євген Грицай). Самовіддано, по-ударному працювали Дмитро Олійник, Ольга Іванова, Петро Подружжак та багато інших. Наприклад, бригада Бориса Нересяна при плані 35 погонних метрів утворювала за зміну не менше 100 погонних метрів трубопроводів у Тюменській області.

АВТОГРАФИ БУДЗАГОНІВ

РЕПОРТАЖ із зльоту студентських будівельних загонів, присвяченого підбиттю підсумків роботи у третьому грудзовому семестрі.

Але не тільки новобудови з автографами будзагонів. Наприклад, в активі загону «Механік», бійці якого працювали на сільськогосподарських роботах в межах області, — 15 прочитаних лекцій, 9 організованих вечорів відпочинку і дискотек, 3 суботники по заготівлі кормів, більш як 100 гектарів зібраної соломки, надана допомога шести сім'ям ветеранів Великої Вітчизняної війни, 600 карбованців грошей, перерахованих у фонд п'ятиріччя. А коли дійшло до організації будівельного загону для роботи на головній будові області — 40-го цукрового заводу, командир «Механіка» Петро Осовський першим подав заяву і очолив новий загін.

Значний обсяг робіт виконується студентами і в період осінніх польових робіт. Тисяча юнаків і дівчат протягом вересня трудилися на бурякових і овочевих плантаціях, в садах господарств області. Шістдесят сімдесят першкурсників і нині надають допомогу колгоспникам і працівникам радгоспів. Тут також є чудові зразки високопродуктивної, ударної праці. Зібрано 6070 тонн яблук. А бригада з енергетичного факультету в складі комсомольців Сергія Павлюка, Світлани Ботко та Ігоря Духницького встановили на Барському консервному заводі рекорд, виконавши змінне завдання на 180 процентів.

Окремо варто відзначити роботу внутрівузівських будівельних загонів. Першопрохідцями тут були бійці інженерно-будівельного факультету на чолі з командиром Василем Войтенком, які спорудили один із двох блоків приміщення свого факультету. Причому, роботи виконали якісно і в зазначений строк.

Підтримали їх почин студенти машинобудівного факультету. На будівництві ідальні на 530 місць загін виконав основний обсяг будівельних робіт.

Нині на внутрівузівському будівництві зайнятий новий загін. У його складі — студенти інженерно-будівельного та радіотехнічного факультетів. Вони приступили до будівництва приміщення гуртожитку на 600 місць, із задачею якого студенти інституту будуть забезпечені житлом. І, без-

сумнівно, юнаки та дівчата докладають всіх зусиль, щоб справитись із поставленим завданням.

Підсумовуючи досягнення студентських загонів, треба визнати й те, що успіхи могли б бути набагато кращими, говорить в своїй заключній промові В. Д. Свердлов. Адже не всі резерви приведені в дію, не всі можливості поліпшення роботи СБЗ використані сповна. Такий факт. У серпні в Ладизині на будівництві вінницького «Артека» проводився республіканський конкурс. Серед призерів будзагонів з Вінницького політехнічного не було. Це говорить про те, що необхідно підвищувати професійну майстерність членів СБЗ.

Більше варто залучати до будзагонів другокурсників. Адже вони — найбільш вільні у літній час. Докорінного поліпшення вимагає технологічна та трудова дисципліна бійців загонів, організація суперництва між ними.

Цю ж думку продовжив секретар комітету комсомолу інституту Олександр Поляков. Він закликав усіх студентів у наступні трудові семестри високо нести звання бійця будівельних загонів Вінницького політехнічного.

Від імені учасників третього трудового семестру виступили командир будівельного загону «Спартак» Микола Чеблатов та борець сільськогосподарського загону Ольга Іванова. Вони запропонували в рік XIX

з'їзду Ленінського комсомолу усім політехнікам по-радувати Вітчизну новими здобутками в навчанні та праці. «І нехай символом нашої вірності справі великого Леніна стануть відмінні знання, зведені молодими руками впорядковані села і міста, оновлені землі», — сказали вони.

На трибуну піднімається секретар комітету комсомолу комбінату «Вінниця-промбуд» Володимир Іванович Смирнов. Він висловлює вдячність за надану студентами допомогу у спорудженні важливих народногосподарських об'єктів.

Святоковий наказ по інституту про нагородження кра-

Інформація

Кожної третьої п'ятниці місяця відбуватимуться чергові заняття у всіх формах навчання в мережі партійної, комсомольської та економічної освіти.

Студентам — шанувальникам пісні. Заняття хору визначене на вівторок і п'ят-

ницю. Початок о шістнадцятій годині. В ці дні треба особливо дбати про добрий настрій — ваші і ваших товаришів чи подруги. Лише за таких умов пісня буде радістю і незмінним супутником.

Духовий оркестр не лише створює бадьорість на урочистих демонстраціях, війсь-

кових парадах. Це невід'ємна частка людського життя взагалі. І помиляється той, хто думає, що в космічний вік чудовою нашою супутницею — духову музику — можна отак безцеремонно «закинути» в архів. Вона живуча і існує тисячоліття. І що характерно, не збирається суперничати з електронною музикою. Іо-

Працівники вузів і технікумів! Готуйте ідейно загартованих, висококваліфікованих спеціалістів!

Розвивайте науку, зміцнюйте зв'язок з виробництвом!

(Із Закликів ЦК КПРС до 64-ї роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Наші завдання

Звітно-виборна конференція профспілкової організації нашого інституту проходить під знаком величезних накреслень історичного XXVI з'їзду КПРС. Як відомо, партійний форум країни визначив нові завдання на одинадцять п'ятиріччя і на перспективу. Нині зусилля радянських людей сконцентровані на виконання цих завдань в різних галузях народного господарства.

В реалізації величезних і відповідальних завдань важливе місце займає соціалістичне змагання, рух за комуністичну працю. Профспілкові організації факультетів повинні домогтися, щоб соціально-в'язання були всебічно обґрунтованими. Для цього необхідно створити всі умови для їх виконання. Лише за таких умов проблеми, що виникають в навчальному процесі, будуть вирішуватись творчо.

Викладачі, співробітники, весь колектив нашого інституту покликані повсякчасно спрямовувати свою діяльність на виховання молодих спеціалістів в дусі комуністичного ставлення до праці. Вагомий внесок в розвиток науки, впровадження найновіших досягнень у виробництво наших учених, які є членами профспілкової організації, НТО, ВТБР. Вони і далі повинні зосереджувати свої зусилля на прискорення комплексної механізації і автоматизації, розвитку АСУ, впровадження ЕОМ у виробничий і навчальний процеси.

Також не остання роль науковців вузу в реалізації через НТО і ВТБР ряду цільових програм науково-технічного прогресу і організації соціалістичного змагання з метою їх дострокового і якісного виконання.

По всій країні розгорнулося змагання науково-дослідних інститутів, вищих учбових закладів, конструкторських бюро за успішне виконання комплексних науково-технічних програм. По всій країні продовжується рух за економлю палива, сировини, електроенергії і матеріалів. Працівники нашого інституту беруть в цих заходах активну участь.

Р. УРЛАПОВА,
член місцевого.

ЛИПІВЧАНИ

НАРИС

Сонце сідало за обрій. Розхлюпало яскравими барвами тепло. У верболозах і тинистих подвір'ях уже тулилося надвечір'я. Сільською вулицею мчить зграйка підлітків і малюків, здіймаючи обіч бруківки хмаринки пороку, в якому відчувається знайомий і вже трохи призабутий запах молока, змішаний з терпким полином.

Втручаюсь в цей гамірний, непосидючий світ:

— Хто мені скаже, де тут працюють студенти?

— У нас сторонніх немає, — зупиняється на мить ясноокий хлопчик і додає: — Ми всі тут липівчани, а ті, хто вас цікавить, біля ставка і навіть трошки вище — будують дуже кумедний тротуар, тобто гарний. — І знову — веселий гомін вулицею і цей змішаний присмак, який відчуєш тільки в селі.

Спускаюсь до ставка, задивляюсь в синю гладь водички-живиці, накидаю оком на красуню-вербичку, що купає довгі коси своїй тихенько перешіптується з кленом, іду далі.

А ось і наші хлопці. До пояса роздягнені, засмаглі, в очах лукавий усміх. В м'язистих руках відзвонюють кельми, хтось орудує лопатами — кладе необхідну «порцію» розчину, хтось розвантажує камінь. Це і є той «кумедний, гарний тротуар» з водостічним каналом. Його будують члени студентського будівельного загону «Квант».

Командир Петро Волошин, такий же, як всі, сонячний і незважаючи на тридцятиградусну спеку, бадьорий, відкладає інструмент, за звичкою збиває набакір білого берет, відповідає міцним потиском руки на привітання. За якусь хвилину ми опинились в культурному центрі села: Будинок культури, середня школа, торговельний комплекс, кафе... Все це оздоблено клумбами, бетонними доріжками, аж сюди, до центральної вулиці.

Не домовляючись, відходимо трохи вище — подальше від цього творіння. Якраз звідси панорама, справді, вражає своєю оригінальністю, свіжістю.

— Ви справжні архітектори! — висловлюю своє ра-

дісне почуття, яке огортало мене з кожною миттю все дужче.

— Любімо ми нашу Липівку! — каже командир, і його погляд, замріяний і ніжний, стелиться туди, де працюють хлопці, туди, де вже залишили вони свій добрий слід. — А почалося все 1979 року, — продовжує. — Зрідилися з людьми роботними й тямущими, з вулицями, які будуть, безперечно, найкращими в Томашпільському районі.

Петро Волошин таємничо всміхається, чогось недоуміває, а я його не кваплю — нехай ця «таємниця» побуде наодинці з його серцем, додасть йому впевненості й радості, нехай стане зрілою до кінця. Та ні, мабуть, вона, ця мета, в розумі майбутніх інженерів-радіотехніків визріла три роки тому...

Зібрав їх тоді, вперше, голова правління Микола Ятихович Мельник на подвір'ї колишньої старенької школи, обійшов мовчки з лівого флангу на правий і, нарешті, мовив:

— В цьому приміщенні ви будете жити, харчуватись, телевізором розважатись. Але головне в іншому — ви приїхали до нас працювати. Розділімо вас на три бригади. Одна бригада будуватиме комплекс свинарників, друга впорядковуватиме польовий стан. Все це, звичайно, важливе завдання для колгоспу. Разом з тим — відоме, традиційне і, навіть, ординарне: зробив — отримав за ро-

боту те, що ми називаємо грошми.

— А куди пошлете третю бригаду? — вихопилося у командира загону. Петро чомусь зробив крок уперед, ніби його запитання не зрозуміло.

— Хе, третя бригада, — придивлявся до хлопця Мельник. — Третя бригада — це вже річ неординарна. Справа в тому, що наша Липівка бере участь в конкурсі на краще село області. Так ось, третя бригада займеться оздоблюванням вулиць, майданів, різних культурних комплексів.

— Згадай! — пролунало десь всередині вишикуваного загону.

— Тут однієї згоди не вистачить, хлоп'ятка. Згадайте, коли ви приїдете до рідної хати, вам обов'язково хочеться на батьківському подвір'ї попрацювати: паркан покласти, доріжку викласти аж на вулицю, деревце посадити. І все це ви робите з любов'ю, з ласкою... Якщо з такою жадобою працювати, тоді, як то кажуть, по руках...

Голова правління в них не помилився. Може, тому зграйка хлопчиків і дізачок так славно відгукнулася про членів «Кванту»: ми всі тут липівчани...

Третій рік будують хлопці свинарники, конюшні, телятники, закладають фундаменти під майстерні на польовому стані. Третій рік «одягають» Липівку в красиві тротуари. І когось командир не назвав: Павла Самойленка, Миколу Ярошчука, Олександра Омелячука — всі вони його надійні помічники, створюють важливий психологічний клімат в бригадах, завдяки чому загін «Квант» і цього

року занесений на Дошку пошани райкому комсомолу, нагороджений другим випелом. Третій рік загін виконує і перевищує свої завдання. В цьому році освоєно 161 тисячу карбованців, а планом передбачалося 111 тисяч.

Багато це чи мало? «Квантіці» стверджують, що мало. І ось чому. Загін постійно живе днем завтрашнім — перспективним. А перспектива Липівки вагома. І її, цю перспективу, кожен член загону бачить не тільки на папері. Є чималі кошти, і їх треба вкласти в розпочату добру справу.

Завершено роботи по закладанню фундаменту до пам'ятника Володимиру Іллічу Леніну, до меморіалу Слави. Також збудовано тротуар уздовж греблі. Ця споруда незвичайна — навісна. Інші роботи здійснюватимуться в наступному трудовому семестрі 1982 року. За цей час в загоні стануться зміни: ветерани ртримають дипломи, «Квант» поповнять новачки, але традиція — працювати, як на рідному батьківському подвір'ї, залишиться бо Липівка стала для хлопців рідною домівкою.

...Мчать центральною вулицею хлопчики й дівчатка, задивляються на панораму чудової інженерної споруди, за їхніми ноженятами здіймаються хмаринки пороку, в якому відчувається тривожний, незабутній присмак, змішаний з терпким полином. Присмак, якому притаманно народжуватись лише в селі. Діти махають лебединими рученятами: «Ми не прощаємось з вами, дорогі липівчани, — шепочуть вуста навазгін «квантівцям», — ми чекаємо вас наступного літа!»

А. ХВИЛЯ.

ЗНАЙОМТЕСЬ: НАДІЯ ТИТАРЕНКО

Учителям

Присвячується педагогічному колективу Вороновицької середньої школи № 2.

Учителі! Хоч ми повиростали,
Та, вилетівши з рідного гнізда,
На все життя ми вас запам'ятали,
У нас частина й вашого труда.
По Іллічу ви нас учили жити,
Буть чесними і добрими,
Ви Батьківщину вчили нас любити,
Ії степи, річок широкі плини.
Зусиль і вмінь доклали ви багато,
Вели до світла, до наук основ.
Ви пояснили нам такі поняття

Надія народилася 1962 року в місті Фалешти Молдавської РСР в родині інженерів. 1980 року закінчила Вороновицьку середню школу із золотою медаллю.

Цього року вступила до нашого інституту на інженерно-будівельний факультет.

Захоплення поезією прийшло до неї ще в дитинстві. Перший вірш «Ровеснику» надрукувала в обласній газеті «Вінницька правда».

З побажанням Надії відмінного навчання, успіхів в громадському житті, написання нових змістовних поетичних і прозових творів пропонуємо читачам добірку віршів майбутнього інженера-будівельника.

Як справжнє щастя,
дружба і любов.
У нас живе частина думок
ваших.
Частинку серця й ми
забрали в вас.
Хоч залишили школу,
але завжди

Ми учні ваші будем
повсякчас.
Учителі! Майстри своєї
справи,
Скільки вже нас ви
ввели в життя!
Які дорогі світлі і
яскраві

Відкрили перед нами
в майбуттї!
Ви сіяли на мнїй
творчїй ннї
Розумне, добре, вічне
скільки літ!
Так будьте ж ви здорові
і щасливї!
Вам, наші рїдні, цей
земний уклїн!

Ровеснику

Ім когдa-тo тaк жe вoт
вручїтї,
Пожимaя рукї, аттестaт.
В ритмe вaльсa і онї
кружилї
Сорoк с лишнїм лeт
тoму нaзaд.
Нa плeчaх — пoхoднїє
шїнeлї,
Нa бoкy — пoдсумкї длa
грaнaт —
Вoт тaкїмї їх
зaпeчaтлeлї
Сорoк с лишнїм лeт
тoму нaзaд.
І рoвeснїк твoї, сoлдaт

безусый.
Шeл в aтaкy, сжaв свoї
aвтoмaг.
Смeрт'ю хрaбрїх пaл
нa пoлe
русскoм
Сорoк с лишнїм лeт
тoму нaзaд...
І живeт в нaрoдe пaм'aт' нїнe,
Вся стрaнa — oт Брeстa
до Курїл —
Пoмнїт тeх, ктo пaл у
стeн Бeрлїнa,
Тeх, ктo дo Пoбeды
нe дoжїл
І блїзкo,
Пронeсeм сквoзь юнїє
гoдa,
Пoдвїг мoрякoв
Нoвoрoссїйскa
Сoхрaнїтся в сeрдцe
нaвсeгдa.
Прїсягaя Рoдїнe нa
вeрнoст'ь,
Мoї рoвeснїк, вoспoмнї
тeх рeбaт,
Ктo шaгнул з шкoлї
в сoрoк пeрвїй,
Сорoк с лишнїм лeт тoму
нaзaд.

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

День десятого жовтня на нашому інженерно-будівельному факультеті був незвичайним. В аудиторіях, в коридорах помітне пожвавлення. Потім усі зібралися на своєрідні збори. Усі — це студенти, викладачі і молоді спеціалісти, які два-три роки тому отримали дипломи.

На таку зустріч прибули декан факультету А. С. Лінник, проректор з навчальної роботи В. Д. Свердлов, завідувач кафедри ПЦБ, д. т. н., професор А. Ф. Пономарчук, завідувач кафедри будівельних конструкторів, к. т. н., доцент В. Д. Борисенко, к. т. н., доценти П. І. Антонік, Г. В. Храмовський та інші. Всі вони сердечно привітали колишніх своїх учнів, побажали міцного здоров'я, успіхів на ниві інженерної.

Випускники з захопленням і вдячністю розповідали про свої справи. Вони успішно працюють в народному господарстві, виконують важливі завдання, які висував перед будівельниками країни XXVI з'їзд Комуністичної партії. Хтось з них тепер торує стежину в проектну організацію, хтось в трест або в управління, а інший — безпосередньо має діло з рихтуваннями — підіймає поверхи житлових будинків, приміщення різних установ і закладів. Але на якому б об'єкті вони не працювали, розуміють, що їх обов'язок — бути гідними спадкоємцями своїх наставників.

А прибули на цю традиційну зустріч вчорашні випускники з різних країв нашої неосяжної Вітчизни: з Києва і Свердловська, Запоріжжя і Івано-Франківська, Краснодару і Сімферополя і, звичайно, з міста над Бугом і області. Чимало випускників різних років нині працює в нашому інституті. Серед них С. В. Тацюк, Н. Н. Попович, В. П. Очеретний, В. І. Загребатині.

Інженерно-будівельний — наймолодший факультет вузу. Лише три роки минуло з того часу,

як великий загін інженерів-будівельників країни поповнюють наші випускники. Тому важливим і актуальним залишається: правильна організація стажування молодих спеціалістів. І немаловажна роль належить у цих справах спеціальним кафедрам факультету.

І молоді інженери, і викладачі, і майбутні випускники, які брали участь в зустрічі, — всі дійшли одностайної думки: інженер-будівельник повинен бути гідним високого звання радянського інженера, мати чітку активну позицію, виховувати в собі діловитість і людяність.

Так, сучасний інженер повинен постійно підвищувати свій ідейно-політичний рівень, прагнути до вдосконалення своєї професії. Дуже влучно висловився з цього приводу к. т. н., доцент П. І. Антонік: інженер, який працює менше трьох років, ще не інженер. А той, хто «ходить» в інженерах три роки і не працює над собою — вже не інженер. Отже, будемо прагнути, щоб серед наших випускників подібних випадків не траплялося.

Н. ЧЕРЕДНИК,
студент 5-го курсу
ІБФ.

Видатний географ

Радянський океанограф, метеоролог і картограф заслужений діяч науки Юлій Михайлович Шокальський (1856—1940) був одним з видатних географів свого часу. Його ім'я широко відоме в нашій країні і за рубежом. За шістьдесят років своєї наукової праці Шокальський зробив великий вклад в розвиток метеорології, картографії, гідрології, озерознавства, історії географічних знань, фізичної географії.

Особливий інтерес вчений проявив до галузей географії, які пов'язані з дослідженням океанів і морів — океанографії і картографії, морської метеорології, гідрографії і картографії. Під його керівництвом були проведені океанографічні дослідження Чорного моря, йому належить пріоритет в організації масових спостережень над течіями в Балтійському, Чорному, Каспійському і далекосхідних морях. Його узагальнююча праця «Океанографія» стала настільною книгою багатьох географів. Поряд з науковою, експедиційною, видавничою і різноманітною організаційською діяльністю Ю. М. Шокальський протягом майже шістьдесяти років вів плідну педагогічну роботу.

Великі заслуги Ю. М. Шокальського в розвитку російської і радянської географічної науки, його ім'я назавжди вписано в її історію.

Редактор
А. МАЗУР.